

Karl Madsen De andre

Korsaren

I revolutionens tid halskugge man de farlige agitationsmænd — i vor tid burde man hængende de „farlige“ mænd, der holder käft.

En af de første, der burde komme paa ekskutions-listen her i landet, er Karl Madsen. Han er 51 aar gammel, aandsfrisk, legemsstærk, samler af kunst, inspektør ved den kgl. malerisamling, har alligevel ingen Carl Bloch paa sin væg, har skrevet om kunst, haaret den daarlige — og magtet i mange aar at holde de gode kræfter til liden, saa baade de og publikum har kunnet stille sig om munden.

Nu valter kunstnerne, publikum, kritikere; for alle har de mistet sin pegepinde — Karl Madsen er gaaet i hi, og truer med aldrig at ville pege mere. Han har mistet troen paa de nulevende kunstnere og synder nu kun for sin forsvundne, fædres, fædres, for ifald han finder en fejl i de autoriserede kunsthistorier at sætte sig bøvnt ned i sin sofa og le. For øjeblikket sidder han gudhjælpemig og ler af Jinsens monumenterne og godter sig over smagløsheden i sit fædeland. Han skalde hænges! Han ved saa udmærket godt, at ifald han havde givet optræde imod disse strålens-udfald, saa vilde komiteen truffet forehavne til sig og maatte staaet sin pæne by for et monument, som nok bringer fru Jinsen for tidlig i hendes grav. Men alligevel holder han käft og ler bare videre. Og det sørgelige er, at det er ingen latter fra en gammelmands ynkelige forpinte forsvandstrang for sin forældede tro, men en ædel kun latter over at menneskene er uforsøbedelige.

I ny og næ ser man fra denne statsunderstøttede kunsthistoriker en pligtskyldig artikel om en eller anden af døde malere. De er altid gode, rigtig som de skal være, men de er ogsaa som regel altid kommet for sent — vedkommende malere kunde næsten alle blevet til noget, hvis de bare havde faaet et spark i rette tid. Madsen kender vist godt den, der skalde givet sparket, men har ikke desto mindre lige god samvittighed. Han ved hvad han betød for kunstnerne i sit fæderne og halsfæderne; han ved at den gode kunst maa ha talemand og at den ingen har nu; og han ved ogsaa, at han selv kan skrive. Men hvad han ikke ved, det er, at han er en ussel karl, fordi han ikke engang forsøger at vække de søvnsyge tilfælde iglen.

Men hvis den søvnighed skal være ved, saa ender det nok med at de „kræfter“ faar overtaget, og da er det bare et tilbidsprogsmaal, naar kunstjenderne bytter sin Joakim Skovgaard med en W. H. Wermehren.

Korsaren kom, — da lad alle talende og alle lende falte.

Social-Demokratien har helt mistet Malet. Den ved ikke noget af, at der er udkommet et socialistisk Blad, som minder om afdøde Winterns Ungdomstid. Eller Arbejderne maa maatte ikke saa del at vide; der er jo saa meget de ikke maa faa at vide.

Partifælle Folkets Avis, bekendt fra sine kæmpemæssige Arbejderdeleger, er optaget af andre Ting; Avisen skriver:

„En corpulent Dame i 40erne anskues som Medspiller paa et Klasselod. Biletet m. o. s.“

Dette folkelige Blads nærmeste Kollega Middagsposten skriver med passende Betsledenhed overfor sit eget Indhold, at „i Korsaren vil der utvivlsomt komme til at staa adskillige fortreffelige Artikler“ af Jens Pedersen og Hans Jørgen.

Johannes Hansen, kendt under Naavnet Klods-Hansen og ikke at forveksle med den ansete Kobenhavner, der gaar under Naavnet Konstant-Hansen, tilføjer ganske naturligt, at han ikke kan lide Korsarens ansvarende Redaktør.

I Aftenbladet erklærer Redaktør Bærensen, at Korsaren er en pudsig Avis, men Bogtrykker Bærensen skriver sammesteds, at Korsaren er en god Avis. Vi takker begge de Herre.

Kobenhavn optrykker vore Oplysninger om Arbejderne og Margarin.

En Mængde Blade med og uden farve, her og i Provinserne, har bragt en fort Meddelelse om Korsarens Start. Elgesaa Blade i Sverige og Norge.

Tal til alle, baade dem der lap og dem der talte!

Den døde Russer

Coteborg, 4. Marts. (Rig. Bur.) De Saglyndiges Betænkning angaaende Undersøgelserne af „Dof Wilt“ efter dens Antomst til Coteborg foreligger nu. De udtaler angaaende de stedfundne Dødsfald omfald følgende:

1) At Forgiftning ved Fødemidler er fuldstændig ubeløst, 2) at Forgiftning ved Gasarter, der er trængt ud fra Røddingen, Kulkummet eller Barmelebningerne ligeledes er utænkelig, 3) at det derimod synes utvivlsomt, at Forgiftning har fundet Sted ved Gas, der stillet er bleven udbillet udenfor 1. Røddes Vægsager-Vædding og muligvis i eller i Nærheden af Røje Nr. 2, 4) at den giftige Gas eller Damp ikke har været Svovlbrinte, Kulstyre eller Cyanbrinte og sandsynligvis ikke heller Cyanforbindelser eller Selenbrinte, 5) at man af øvrige kendte Gasarter nærmest kan tænke sig Arsenbrinte, organiske Arsenforbindelser eller Fosforbrinte, dog ikke fra Røddingen.

Den foretagne kemiske Undersøgelser har ikke kunnet afgøre, hvilke af disse Gasarter, der har været til-

stede, ikke heller foreligger der andre Røddinger, der kan give Oplysninger om det forefaldne.

Rahlsjomsruen havde om Aftenen bemærket til Raptajnen: „Man kan lugte Medicinen, som de har derinde.“ Sommermanden havde da faaet Ordre til at gaa ind og undersøge, hvad der kunde være i Vejen. Han havde derefter meddelt Raptajnen, at han havde mærket en besynderlig Lugt, hvorfor man havde aabnet en Ventil i Ryggelønnen. Dette fandt Sted Søndag Aften Kl. 10.

Mandag Morgen havde ogsaa Rahlsjomsruen lagel over Jildebe-finden i Rattens Røb, og det fremgik af hendes Forklaring, at Symptomerne havde været de samme som de, der ledsagede Raptajnsens Sygdom. Mandag Morgen havde man fundet J. S. Grifson, Megude, Tjernerial og Johansen som Vig. Man mente da at kunne spore en forsvaret Lugt.

Anden Styrmænd har forklaret, at han, efter at have fundet Riget af Grifson, havde mærket en meget stærk forsvaret Lugt. Man troede straks, at der var udbudt Jld ombord, og foretog Slukningsforanstaltninger. Da man løste de Agerne fra For- og Agerterrænnene, mærkede man ingen Lugt. Derimod sporedes der i Storkøsten en Lugt, der dog ikke var saa stærk som Bugten i Salonerne. Rahlsjomsruen oplyste, at da hun efter Antomsten til Antwerpen havde rensat Lampeglaserne, havde hun bemærket nogle besynderlige Møtter, der dog havde ladet sig fjerne.

Stalskemikeren Dr. Allen har i nogle Prober, som han har taget ombord paa „Dof Wilt“, fundet ganske betydelige Arsenmængder, saaledes en Tiendedel Milligram i to Gram Hefegær i en Børste. Møbelbetrækket indeholdt Arsenit. Støvel fra Barmelebningen i Rødt Nr. 2, Tjernerials Rødt, var ligeledes arsenitholdigt. Et Gardin fra „Dof Wilt“ er bleven undersøgt, men med negativ Resultat. Vetroleumen i Dampere er ogsaa bleven undersøgt, uden at noget mistænkeligt opdagedes.

Dagbogen

Borgbjærg

Paa et privat socialdemokratisk Møde foretænkt om Borgerrepræsentantvalgene næglede Forsamlingen at høre paa Borgbjærg, som vilde anbefale Alliancen.

Da Mødet som sagt var privat, skal vi ikke referere nærmere.

Martin Olsen

Paa et Møde mellem Partifæller i 8. Kredts har Folketingsmand Martin Olsen holdt en Tale, som lydeligt var rettet mod Korsaren.

Martin Olsen tog aldeles fejl af os. Korsaren er ikke kommen for at splitte, den er tværtimod kommen for at samle. Korsaren vil samle Folk omkring den af de socialdemokratiske Politikere forladte Socialisme.

Suzanne Dosprøs

Den 13. Marts begynder den franske Skuespillerinde Suzanne Desprès, som vi omtalte i forrige Nr., sammen med et Selskab fra Théâtre de l'Odéon i Paris under personlig Ledelse af Direktør Auguste Voe, et Gæstespil paa Folketeatret. De tre Forestillinger vil bestaa af Zola's Thérèse Raquin, Ibsens Et Dullehjem og Racine's Gædra samt Jules Renard's Gnaller Poil de Carotte.

Jorden

Under Medberikning af Forstander Brink Rasmussen, Lunde Landbofskole,

Redaktør la Cour, Aarhus, Statskonsulent Fr. Hansen, Ålborg, Brofæstør G. O. Jensen, Landbofskole, Gaardeser A. Nielsen, Esbjerg, Ellergaard, Dr. phil. Hjalpin Rasmussen, København, og Landstingsmand, Forp. Sonne, Knuthenborg, agter lydeligt Landbofskole og Planterkonsulent T. H. Madsen M. g. d. a. l. at udarbejde en ny stor Landbrugsordbog.

Den nye Ordbog vil med Hensyn til den stærke Udbilling, som Landbruget paa alle Omraader har gennemgaaet i Bøbet af den sidste Menneftælder, tage Sigle paa at være til Vejledning for vore Dages praktiske Landbrug. Til Foretagendet vil som Medarbejdere blive indtaget en betydelig Stab af teoretiske og praktiske Landmænd.

Sommerteater

Under 27. f. M. er der udfærdiget kgl. Bevilling for Skuespiller Alfred Vertil Rause til i Sommermaanederne med Selskab at give dramatiske Forestillinger paa Aalborg Sommertheater.

Social-Demokratens Skudsmaalsbog

Samson lagde Hovedet i Døllas Skob, — og saa var han færdig. Filistrene var over ham. De socialdemokratiske Politikere har ogsaa ladet sig klippe; de revolutionære Vokser er faldne for Bourgeoisjæts Saks, man har afvæbnet dem ved at optage dem i sit Skob.

De er bleven friserede som gode Filistre.

Her er et Par Aftæster fra nogle af de største Forretninger i den Branche.

German Trier sagde paa et offentligt Møde den 2den April 1901:

„Socialdemokraterne er et borgerligt Parti, og i Rigsdagen kan der ikke paavises et eneste egentlig socialistisk Forslag. De Forslag, som er fremkomne, er ofte gamle Venstreforslag; thi det er Venstres store Fortjeneste at have udbillet vort Socialdemokrati til et borgerligt Parti. Socialdemokratiet er ikke andet end et Venstreparti, maatte en Streg til Venstre.“

Denne jævne Skudsmaalsattest stammer som sagt fra German Trier, Alliancepolitikens første Grenader; og han maa jo dog lende sine Pappenhejmere. Det lader for Resten til, at de tender sig selv; for hans Ord er ikke bleven referede i Social-Demokraten. Gamle af døde Wiinskab har været usædvanlig dov i Skellet den Dag; han har hørt hørt eller læst noget om, hvad Trier sagde. Vi har derfor citeret efter et Referat i Berlingske Tidende. Thi hvorfor maa Arbejderne ikke saa at vide, at deres Politikere ikke er andet end Venstremænd?

Nu skal vi høre, hvad en anden bekendt Venstrepolitiker siger. Raadmand Gustav Philipsen blev den 24de Januar i Var i Politiken i en Artikel om de liberale Partier i Tyskland:

„Liberalismens Sag er hverken død eller haabløs; en hel anden Sag er det, om det vil blive de nuværende liberale Partier, der vil opleve en Genopstandelse. Det kunde jo for eksempel ske gennem Socialdemokratiet. Det er vist en vellykket at udtale sig; men

det er ikke desto mindre en Rendsgerning, at det store Partisiden Bismarcks Fald har været underkastet Forvandlingens Lov. De gamle uforsonligt revolutionære Forere dør efterhaanden ud, samtidig angribes den ortodokse Lære fra ikke mindre end tre forskellige Sider: fra de teoretiske Revisionister; fra det hyldte opportunistiske Socialdemokrati, og endelig fra den egentlige Fagforeningsbevægelses Lære. Jo større Partiet bliver, jo fastere Grund det foler under sig, des mere udbiller det sig til et virkeligt yderste Venstreparti.“

Det er indlysende, at Politikere, som er saaledes blaaftempelede af Bourgeoisjæts Beterisærpolitik, de er at regne for trillende og socialistfrie Filistebider. Arbejdernes Rigsdagsmænd, Borgmestre og Raadhusmænd figurerer jo endog ved Hoffets Tæller som første Klasses Ryd; saa lidt farlige synes de selv paa allerhøjeste Steder.

— P. Knudsen gribe om Tempelstøtterne og dræbe alle Filistrene? Al nej, han griber bare efter Spisefedlen, og ved Siden af ham smiler Hofdamen Fru Valila træst:

— Et lille Stykke til endnu, Hr. P. Samson? For min Styld? Korsar.

Udenvæltis

Dynamit.

New York, 4. Marts. (Rig. Bur.) I Homestead, 2 Mil fra New York, eksploderede 1000 Pund Dynamit, der stulde anvendes ved Anlæg af en Tunnel.

I New York, hvor man tydelig mærkede Eksplosionen, opstod der stor Panik, da man troede, Byen var blevet ramt af et Jordstælv.

Holmenholtskredet.

Kristiania, 4. Marts. (R. B.) Holmenholtskredet i Gaar foregik i irakende Vejr og overværedes af Tusinder, hvoriblandt saas Kongen, Dronningen og Prinsesse Victoria (Normandene og Royalister om en Hals, siden de blev af med Oscar og sit Haalon i Stedet. Red.). Menet, der var 16 Kilometer langt, fuldbledes af Nr. 1 i 1 Time 17 Minutter 15 Sekunder.

Ogsaa i Dag er Vejret straalende. Holmenholtsbanen kan kun betjenes af de valdige Føllemasker, som drager opover, mange tilføds. Ved Toldboden var Tusinder af Tilskuere samlet.

Korsarens Central

Under denne Rubrik oplyses kun Ting, der kan have Interesse for intelligente Mennesker. Holstet er udelukket.

Ell W. J. De bedømmer vor Omstale af Winterns Blad ganske urigtigt. Vi er ikke ondindede, men handler ud fra en bestemt Hensigt. Vi er kommen til at staa som en Anticitet, og Anticiteter har Arbejdsbevægelsen ingen Brug for. Det skal staa fast, at han politisk set er en gammel Mand, der er i færd med at vokse nedad. I Folketingset, hvor han for Resten næsten aldrig kommer, spiller han ingen Rolle, og i Social-Demokraten skriver han en ren Ubelystlighed. Det er Borgbjærg og Oscar Jørgensen, der regerer Bladet, men selv Kontraktanten anser det ikke, i alt fald kan saa af dem. Privatmanden Wintern vil aldrig blive kritiseret her i Korsaren. Det samme gælder alle andre Politikere, som naaenes af os; kun den Side, de selv ud-

leverer til Offentligheden, bliver taget ander Behandling — og grundigt. Ell flexe. Uheld kan ikke undgaaes ved Starten af et nyt Blad. Vi regner det endda for en Sagat, at de to sidste tal i Marts for Goldschmidt's Dødsaar faldes ud; Korsarens Redaktør døde 1887.

Vore Arroganser meddeles andet Steds i Bladet. Ung Socialist. Spørgsmaal som De kan saa besvare ved at staa op i et Konversationsleksikon, en Vejleder, Hof- og Statskalender, vil kun undagsselsomme seer her.

Ell W. J., vi er ikke Snobber. Aftæsten om Borgmester D. r. d. f. l. var et Paafund af en af Medarbejderne, som mente at være morsom.

Hos de Gale

Uf Octave Mirbeau.

Scenen er Gaarden i et Gæsthus. Nogle Gale vandrer frem og tilbage under Træerne, melankoliske eller stirrende; andre sidder sammen i grunde paa Benkene. Uter andre kryber op i Stogene; der er nogle, som stønner, der er nogle, som ler med en tankesforladt latter; og nogle er tavse og dødere end Vig. Gaarden omgives af høje mørke Huse, hvis Vinduer ser ned i den som Gales Øjne. Ingen Udflugt til Frihed og Glæde, men stadig den samme forlængede Stump Himmel ovenover. Og langt borte fra, fra Torturkamre, fra uhyggelige Grave, fra fjerne Sjælegemmer hører man en dump Klage af koldt Skrig, af kneblende Syg. En gammel Mand hopper paa det ene, saa paa det andet Ben, anstrænger de svage Muskler og trykker Albuerne ind over Høfterne ved hvert Sog. Nogle iler hurtigt afsted efter ingen ved hvad, og nogle stændes hæftigt med sig selv.

En Besøgende kommer ind i Gaarden, ledsaget af Overlægen. Saa bliver der Bevægelse hos mange af de Gale, de stimler sammen, de hojster, de bisulter, og de ser med lunne og mistroiske Øjefast efter Overlægen. Mæge, blodløse Hænder rækkes truende i Vejret og forsvinder igen som en stramt Fugleskud. Opsynsmændene gaar ind imellem de Gale og opfordrer til at være rolige; der høres korte Samtaler. Et bet Politimester? — Gaa hen til ham, Du. — Nej, gaa Du heller selv, han kan aldrig forstå, hvad jeg siger. — Og mig vil han ikke høre paa. — Da skal de dog ikke ha' Lov til at blive ved at komme Skubstuber i Maden. Gaa hen til ham, Du! — Nej, gaa Du selv hen til ham. — Og nogle af de Gale nærmer sig Overlægen og hans Ledjager og begynder at fore en dunkel Tale over Madsen, over Opsynet, over Staben, et saagt Haab luer ud af alle disse Igen Øjne, medens den gamle Mand uberørt hopper afsted paa sine store Ben, og et ungt Menneft, næsten et Barn, uophørlig strækker et Par lange tynde Arme frem for sig og faaner den tonne Luft. Overlægen siger til dem alle: naturligvis, naturligvis!

Overlægen (til sin Ledjager): De er meget stikkelige . . . lidt todsede . . . men vær blot ikke bange. Jeg skal vise dem nogle, som er morsomme. (Han standser en Val.) Hvorfor beder Du mig ikke om noget i Dag?

Den Gale (mager, kleg sørgemodig): Hvor kan det hjælpe? Overlægen! Er Du vred? Den Gale: Jeg er ikke vred, jeg er blot led af det.

Overlægen: Man skal bare ikke være i daarlige Humør, det duer ikke. Fortæl os, hvad du hedder.

Den Gale: Hvor kan den komme at gøre Nar af et uskyldigt Menneft? De ved jo godt, at jeg ikke

har noget Naavn? Maaske jeg maa fortælle det til den Herre der . . . jeg antager, det er Politimesteren (Overlægen nisser) . . . Det glæder mig. Ser De, Hr. Politimester, jeg havde et Naavn ligesom alle andre Mennesker, det var da ikke for meget . . . Men da jeg kom herind, tog Overlægen det fra mig . . . Hvor har han gjort af det . . . Har han forslagt det . . . Jeg har travet det tilbage over tussind Gange, for jeg kan ikke undvære det, men han vil ikke give mig det . . . Det er meget forgeligt . . . Og jeg ved ikke rigtig, hvad Hr. Overlægen havde til at tage det, det er Mynghedsmissbrug . . . De kan tænke Dem, Hr. Politimester, hvor ubehageligt det er for mig . . . Jeg ved ikke længer, hvem jeg er . . . Jeg er ikke blot en fremmed for de andre, men ogsaa for mig selv . . . Egenlig elsker jeg det lille mere . . . Det er meget ubehageligt . . . Tænk Dem, at nu har De i Glæde at skrive mit Levebrev . . . men hvordan skal de gøre det? — Hvis Levebrevet? Hvis? Hvis? . . . Jeg har ikke længer noget Naavn . . . Jeg er berømt, uhyre berømt . . . men jeg har intet Naavn . . . De kender mig vistnok, Hr. Politimester, alle Mennesker i Europa kender mig . . . men hvad kan den Berømmelse nytte mig, naar jeg ikke selv ved, hvem jeg er . . . Der maa kunne findes paa et eller andet, saa jeg faar mit Naavn igen ikke?

Den Besøgende: Naturligvis, naturligvis, jeg skal tænke over det.

Den Gæst: Tak, Hr. Politimester, Tak. Men siden De er saa god at interessere Dem for mig, saa turde jeg maaske bede Dem om en Ting til. For der er herhvert mig noget ganske besynderligt, som jeg ikke vilde tro paa, hvis det ikke var mig selv . . .

Den Besøgende: Fortæl mig det kun, min gode Mand.

Den Gæst: Jeg var Konditor, og jeg havde en god Ven. Vi saas hver Dag, men han nærede mig . . . For en Nat, da jeg sov, kom han til mig, og han De tænke Dem, hvad han stjal fra mig?

Den Besøgende: Deres Penge vel?

Den Gæst: Jo vist, mine Penge! Ha, ha . . . mine Penge?

Den Besøgende: Deres Kone bår?

Den Gæst: Nej, Hr. Politimester nej, nej . . . De gætter det aldrig . . . Nej, det er utroligt, men han stjal min Kone fra mig . . . min Kone . . . ligesom Hr. Overlægen stjal mit Naavn . . . Det kan man kalde Uheld!

Den Besøgende: Men hvordan opdagede De, at han havde stjålet Deres Kone?

Den Gæst: Hvordan? . . . Ja, men jeg har jo set den i hans egne Hænder, Hr. Politimester, netop som han stjal den fra mig.

Den Besøgende: Men hvorfor saa den ud?

Den Gæst: Den saa ud som en lille gul Sommerfugl, Hr. Politimester, smuk og fin, og saa slog den med Vingerne som paa Roserne, naar Solen skinner . . . Jeg bad ham om at give mig den igen . . . Han har store, skønske Fingre, og jeg var bange for, at han skulde knække den ihjel . . . Men han lo kun, og saa stjal han den iommen og gik.

Den Besøgende: Det var da besynderligt.

Den Gæst: Ja, ikke fandt? Forstik jeg til ham og forlangte min Kone igen, dog eller levende . . . Han svarede ikke . . . Saa stævnede jeg ham for Forligsskmissionen . . . Men han mødte ikke . . . Saa gik jeg til Politiasstenten, men han smed mig ud. Han sagde, jeg var gal . . . En Usten kom der nogle onde Mennesker hjem hos mig og trak mig herhen. Nu har jeg været her i 14 Aar, imellem disse simple Personer, der bærer sig saa grint og taabeligt ad . . . i 14 Aar har jeg været i dette Gæstebestaalet for mit Naavn og for min Kone . . . Er det retfærdigt, Hr. Politimester? Og hvordan tror De, at jeg kan være lykkelig? (Han trækker en Palle omhyggeligt sammenbundne Papirer frem af sin Brakke og rækker dem til den Fremmede). Her har jeg nedskrevet alle mine Ulykker, Hr. Politimester . . . vil De læse det og gøre, hvad der synes Dem Ret og Retfærdighed . . .

Den Besøgende: Naturligvis . . .

Den Gæst: Men jeg maa for Resten sige Dem, at jeg vent mig ikke videre ud af det, for Gæstebestaalet er underligt . . . (Fortrøstigt): Her kommer af og til en lille Sommerfugl . . . jeg ved ikke, hvorfor den kommer her, for her er ingen Blomster, men det har længe interesseret mig . . . Her kommer af og til en lille gul Sommerfugl. Den ligner den, som jeg saa den forfærdelige Nat i Tydens grove Hænder . . . Den er fin og smuk . . . og det er nydeligt at se den flyve . . . Den sætter sig ogsaa paa Bladene af Træerne der . . . Jeg kan ikke fortælle det . . . men jeg tror det, og jeg er overbevist om, at den Sommerfugl (han holder den Besøgende ind i Øret) det er min Kone! . . . Hø! . . . Den leder efter mig, den har ledt efter mig i 14 Aar . . . Na, hvor den har maattet flyve om, den lille Stakkel . . . Den var maaske sløjet over Hov og Hjerte og Øre, for den er naaet herhen! . . . Det er til at græde

Den Besøgende: Men hvordan opdagede De, at han havde stjålet Deres Kone?

Den Gæst: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

over . . . Men hvordan skal den finde mig, Hr. Politimester, for jeg har jo intet Naavn . . . den kender mig ikke mere . . . det nytter ikke, at jeg kalder den flytter for mig . . . Det er klart; hvad vilde De ogsaa gøre i dens Sted? Jeg kan ikke sige til den: Det er mig, siden jeg ikke længer er mig. Og hvad vilde De gøre i mit Sted? Det er ikke til at finde ud af. Saa flyver den sin Vej . . . (Han vender sig pludselig om) Der, der . . . se der henne . . . der hennel . . .

Den Besøgende: Jeg kan ingen Ting se.

Den Gæst: Kan De ingen Ting se?

Den Besøgende: Nej, jeg kan ingen Ting se.

Den Gæst: (Han peger paa et tomt Punkt ude i Lufsten) Der henne . . . der er den jo . . . Jeg kender det trofaste lille Væsen paa Vingerne . . . den søger mig . . . og vi naar aldrig at komme sammen igen . . . Hvor det er forgeligt Uheld! (Han hilser farvel og løber af Sted efter et indbit Punt. I nogle Minutter gør han Jagt paa en usynlig Sommerfugl, løber, vender sig, staar paa Træerne og sætter i Lufsten med sine Arme. Saa flytter han forpustet og hovedrystende ned ved Foden af et Træ.)

Overlægen: Hvor faar de dog deres Ideer fra, de stakkels Værelse! Han her er for Næsten meget stillet. Han morer mig. Han var Digter . . . det lader til, at han skal have haft Talent.

Den Besøgende: Men han sagde jo selv, at han havde været Konditor.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

Overlægen: Ja, men ved de, hvad de selv siger, de Gæst? (En munter Tone) Na, maaske har han strevet Konditorvæsen til at komme i vore Rager.

tingspresiden, da den efter sidste Følgetingsvalg forstrebte sine Tilhængere, at Røst Regeringspartiet var formindsket i Antal, var det nu langt stærkere end for Valget, fordi Partiet efter Afvikelsen fra de Radikale var langt mere flittet paa at blive støttet af de Moderate.

Førhold af samme Art viser sig ogsaa indenfor Socialdemokratiet. Da de unge Socialister havde dannet deres smaa energiske Afdelinger i alle Bydele og var begyndt en Agitation for Socialismen og derved var kommet til at indtage et særskilt Standpunkt mod det gamle Socialdemokrati, — straks stod „Rødder“ ud i Form af de unge Socialdemokrater.

Disse ligner Regeringspresiden i, at ligesom denne udmynter Hæder Regeringspartiet og dets Interesser, saaledes har de unge Socialdemokrater sat sig til Budsopgave kun at være det gamle Socialdemokrati og dette Partis Ledere til Behag.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

Det er Glæstet, der gør ud paa den gamle Valt Serimner. Man kunde passende kalde det „Svinepolitik“.

blandt Haandskomagerne, der senere har givet sig Udslag i Dannelsen af Haandskomagerne Fagforening. Det er denne nye Organisation, Lauritz Jørgensen har angrebet i Social-Demokraten. Vi sendte et Brev til Hr. Jørgensen, men Social-Demokraten nægtede at optage det. Det led i Hovedtrækkene saaledes:

Hr. Redaktør!

De bedes venligst optage følgende Brev til Lauritz Jørgensen, Formand for Støttsarbejdernes Fagforening af 1873.

Der skrives her i Bladet (Social-Dem.) under Rubrikken Parliamentsleder, at en lille Alal Haandarbejdere, der paa enkelte Undtagelser naar stadig har staaet udenfor deres Organisation, nu har dannet en Forening for at gaa Arbejdsgivernes Grinde.

Vi synes virkelig Lauritz Jørgensen skulde komme sig ved at udslippe en saa geme og mod bedre Vidende uansvarlig Beskyldning mod gamle organiserede Støttsarbejdere og Partifæller, som den, at de gaar Arbejdsgivernes Grinde.

Vi spørger: Har vi ikke paa en kollegial og solidarisk Maade deltaget i de Arbejdsgiveres, som har fundet Sted i Faget? Har vi ikke, ved saadant vore Støttsarbejdere, som ved øvrige Fags Arbejdsgiveres, deltaget i de Arbejdsgiveres, som har fundet Sted i Faget? Har vi ikke, ved saadant vore Støttsarbejdere, som ved øvrige Fags Arbejdsgiveres, deltaget i de Arbejdsgiveres, som har fundet Sted i Faget?

Vi siger: „Jo“, og indtil De kan bevise det modsatte, betragter vi Dem som en Mand, der omgaaes med Sandheden paa en meget letindsigende Maade.

Naar der nu er dannet en Haandarbejder-Fagforening, saa er denne Kone ikke ny, men sl

